

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.256/2016/17. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év december hó 15. és 2017. év január hó 12. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2017. év január hó 12. napján kihirdette a következő

ítéletet:

A több emberen elkövetett emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2016. év június hó 24. napján kelt 25.B.1441/2013/448. számú ítéletét **megváltoztatja.**

I.r. és II.r. vádlott terhére rótt közbiztonság elleni bűncselekmény anyagi jogi megnevezése helyesen lőfegyverrel vagy lőszerrel visszaélés büntette.

I.r. vádlottal szemben a szabadságvesztés büntetés tartamát 10 (tíz) évre súlyosítja, a halmazati büntetést helyesen mint többszörös visszaesővel szemben tekinti kiszabottnak.

III.r. vádlottal szemben a szabadságvesztés büntetés tartamát 2 (kettő) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

I.r. vádlott helyesen 2011. november 25. napjától 2015. január 5. napjáig előzetes letartóztatásban, 2015. január 6. napjától 2015. február 3. napjáig házi őrizetben, 2015. február 4. napjától 2015. szeptember 30. napjáig ismételten előzetes letartóztatásban, majd 2015. október 1. napjától 2016. március 9. napjáig volt ismételten házi őrizetben.

II.r. vádlott helyesen 2011. november 25. napjától 2015. január 6. napjáig előzetes letartóztatásban, 2015. január 7. napjától 2015. február 3. napjáig lakhelyelhagyási tilalom hatálya alatt, 2015. február 4. napjától 2015. szeptember 30. napjáig ismételten előzetes letartóztatásban, majd 2015. október 1. napjától 2015. december 8. napjáig volt lakhelyelhagyási tilalom alatt.

III.r. vádlott helyesen 2011. november 22. napjától 2012. augusztus 25. napjáig előzetes letartóztatásban, 2012. augusztus 26. napjától 2013. november 6. napjáig volt házi őrizetben.

I.r. és III.r. vádlottak által házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja. I.r. vádlott esetében egy napi szabadságvesztésnek öt nap, míg III.r. vádlott esetében egy napi szabadságvesztésnek négy nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

III.r. vádlott helyesen kártérítés jogcímén köteles a magánfél részére a 140.897,- (egyszáznegyvenezer-nyolcszázkilencvenhét) Ft-ot megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindhárom vádlottal szemben helybenhagyja.

II.r. vádlott tartózkodási helyét és személyazonosító igazolványának számát pontosítja.

III.r. vádlott tartózkodási helyét pontosítja.

A másodfokú eljárás során felmerült összesen 116.110,- (egyszáztizenhatezer-egyszáztíz) Ft bűnügyi költségből I.r. vádlott 76.110,- (hetvenhatezer-egyszáztíz) Ft-ot, míg II.r. vádlott 40.000,- (negyvenezer) Ft-ot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2016. év június hó 24. napján kihirdetett 25.B.1441/2013/448. számú ítéletével I. r. vádlott bűnösségét - mint többszörös visszaesőt - lőfegyverrel való visszaélés bűntettében (Btk. 325. § (1) bekezdés a) pont), személyi szabadság megsértése bűntettében (Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés e) pont) foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés bűntettében (Btk. 165. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (4) bekezdés) és 6 rb. felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében (Btk. 342. § (1) bekezdés a) pont) állapította meg és ezért őt halmazati büntetésül 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Ellenben az ellene felbujtóként elkövetett tulajdon elleni szabálysértés kísérlete miatt indult szabálysértési eljárást megszüntette, továbbá a vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett egyedi azonosító jellel visszaélés bűntette (Btk. 347. § (1) bekezdés a) pont), felbujtóként elkövetett közúti veszélyeztetés bűntette (Btk. 234. § (1) bekezdés) és felbujtóként elkövetett rongálás vétségé (Btk. 371. § (1) bekezdés (2) bekezdés a) pont) miatt emelt vád alól felmentette.

II. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett egyedi azonosító jellel visszaélés bűntettében (Btk. 347. § (1) bekezdés a) pont), lőfegyverrel visszaélés bűntettében (Btk. 325. § (1) bekezdés a) pont), foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés bűntettében (Btk. 165. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (4) bekezdés), felbujtóként elkövetett közúti veszélyeztetés bűntettében (Btk. 234. § (1) bekezdés), társtettesként elkövetett rongálás vétségében (Btk. 371. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont) és 6 rb. közokirat-hamisítás bűntettében (Btk. 342. § (1) bekezdés a) pont) állapította meg és ezért őt halmazati büntetésül 6 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, valamint 8 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

A felbujtóként elkövetett tulajdon elleni szabálysértés miatt indult szabálysértési eljárást megszüntette.

III. r. vádlott bűnösségét 7 rb. egyedi azonosító jellel visszaélés bűntettében (Btk. 347. § (1) bekezdés a) pont (2) bekezdés) társtettesként elkövetett egyedi azonosító jellel visszaélés bűntettében (Btk. 347. § (1) bekezdés a) pont (2) bekezdés) folytatólagosan elkövetett lopás bűntettében (Btk. 370. § (1) bekezdés (2) bekezdés b) pont bb) alpont, (3) bekezdés b) pont, ba) alpont) 2 rb. bűnsegédként elkövetett foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés bűntettében (Btk. 165. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (4) bekezdés) közúti veszélyeztetés bűntettében (Btk. 234. § (1) bekezdés) és társtettesként elkövetett rongálás vétségében (Btk. 371. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont) állapította meg és ezért őt halmazati büntetésül 3 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 3 év közúti járművezetéstől eltiltásra, valamint 3 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

Az ítélet kimondta, hogy I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, rendelkezett II. r. és III. r. vádlottak feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította, I. r. vádlott korábban engedélyezett feltételes szabadságát megszüntette az

előterjesztett polgári jogi igényt érdemben elbírált, döntött a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésekor az ügyész mindhárom vádlott esetében a jogorvoslati nyilatkozat megtételére 3 napi határidőt tartott fenn. E határidőn belül mindhárom vádlott terhére súlyosításért, téves jogi minősítés, továbbá I. r. vádlott vonatkozásában a felmentő rendelkezés miatt bűnösség megállapításáért fellebbezett. I. r. vádlott és védője a közokirat-hamisítást kivéve felmentésért, a védő enyhítésért is, míg II. r. vádlott és védője részbeni felmentés érdekében, III. r. vádlott és védője részben felmentésért, másodlagosan enyhítésért éltek perorvoslattal.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.835/2013/17. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélve az ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartása mellett folytatta le, az általa megállapított tényállás mentes a megalapozatlansági hibáktól. A törvényszék okszerűen következtetett mindhárom vádlott bűnösségére, azonban a jogi minősítésben részben tévedett, az ügyészség szerint mindhárom vádlottal szemben a rablás büntetnének megállapítására kell, hogy sor kerüljön (3.tp.). A vádlottak cselekményének első mozzanata ugyanis egyértelműen a dolog megtartására is irányult, ezért a sértettek számához igazodó vagyon elleni erőszakos bűncselekmény megállapítása szükséges. A fellebbviteli főügyészség érvelése szerint a törvényszék tévedett I. r. vádlott közúti veszélyeztetés büntette, valamint rongálás vétsége miatt emelt vád alóli felmentése esetén, e két bűncselekmény tekintetében a pszichikai bűnsegédi magatartás a vádlott terhére róható. Az ügyész a megállapítani indítványozott rablás minősített esetének büntetési tételkeretére figyelemmel mindhárom vádlott esetében a kiszabott büntetés súlyosítását kérte. Mindezek alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéletábrla a Fővárosi Törvényszék ítéletét az ügyészség által kért irányban változtassa meg, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

III. r. vádlott védője a Fővárosi Ítéletábrlához 2016. év december hó 12. napján érkezett 14. alszámú beadványában a fellebbezését részletesen megindokolta. Ebben előadta, hogy fellebbezése a 2 rb. bűnsegédként foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés büntette, valamint a közúti veszélyeztetés büntette tekintetében a felmentésre irányul. Utalt arra is, hogy védenca a csatolt okirat alapján megállapíthatóan a sértett részére a teljes kártérítési összeget megfizette. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság helyes érvekkel vetette el a rablás megállapíthatóságát, azonban tévedett, amikor a III. r. vádlott terhén részesi alakzatban a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés büntettét megállapította. Védenca nem tudott arról, hogy az I. és II. r. vádlottaknál lőfegyver van és azt esetlegesen használni is fogják. A közúti veszélyeztetés büntette pedig azért nem állapítható meg, mert a gépkocsi rendkívül kis sebessége teljes mértékben alkalmatlan volt arra, hogy az abban utazó személyek élete vagy testi épsége közvetlen veszélybe kerüljön. A büntetés kiszabása körében hangsúlyozta, védenca a bűncselekményt a vádlott társak fenyegetése okán követte el, így a büntetés korlátlan enyhítésére van lehetőség.

Az ügyész a nyilvános ülésen az átiratban foglaltakat fenntartotta, ezt csupán annyiban egészítette ki, hogy I. r. vádlott erőszakos többszörös visszaesői minősége az elsőfokú rendelkezéssel szemben megállapítandó.

I. r. vádlott védője a másodfokú bíróság előtt a nyilvános ülésen a részben enyhítésre, részben felmentésre irányuló fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta. Arra hivatkozott, hogy bár az elsőfokú bíróság alapos eljárás keretében széles körben vett fel bizonyítást, még helyszíni

tárgyalást is tartott, ennek ellenére az elsőfokú ítélet nem megalapozott, bizonyos bizonyítékokat, tanúvallomásokat egyoldalúan mutat be. A sértettek vallomásai között sok az ellentmondás, míg szemben a törvényszéki vélekedéssel az I. r. vádlott egyes nyilatkozatai nem tekinthetők beismerést eredményező elszólásoknak. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy rablás nem állapítható meg a védenca terhén, ugyanakkor utalt arra, hogy az I. r. vádlott fegyvertartási engedéllyel nem rendelkezett, ezért a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetésnek nem lehet alanya.

II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen, a korábban bejelentett részben enyhítésre, részben felmentésre irányuló fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta. Nem vitatta, hogy védenca jelen volt a bűncselekmény helyszínén, az ítéleti tényállás részben a II. r. vádlott nyilatkozatain is alapul. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a III. r. vádlott terhelő vallomásaira alapította az ítéleti tényállást. Az I. r. vádlott védőjével egyetértve, helyeselte a rablás szerinti minősítés törvényszéki elvetését.

III. r. vádlott védője a nyilvános ülésen perbeszédét a korábbi írásbeli beadványa tartalmával egyezően adta elő. Ehhez hozzátette, hogy az elsőfokú bírósági eljárás példaértékűnek volt nevezhető, azt a perrendi szabályok maradéktalan betartása jellemezte, megalapozott az ítéleti tényállás és a bizonyítékok mérlegelése is példás.

I. r. vádlott a másodfokú bíróság előtt az utolsó szó jogán elmondta, hogy a terhére rótt bűncselekmények közül a közokirat-hamisítás büntettére való felbujtást elkövette, azt elismeri, a további bűncselekményeket azonban nem valósította meg. Utalt arra, hogy a benzinkútnál a 7-es kamerafelvétel eltűnt, ez pedig bizonyíthatna volna, hogy nem ő volt az elkövető. Hivatkozott arra is, hogy a gépkocsiból kidobott kesztyűre nézve szagazonosítást végeztek, ez pedig nem támasztotta alá az ő bűnösségét. Felmentését kérte, míg a közokirat-hamisítás büntette miatt alternatív büntetés kiszabását indítványozta.

II. r. vádlott az utolsó szó jogán arra hivatkozott, hogy a rablás büntettének alátámasztására, semmilyen objektív adat nem áll rendelkezésre. Hangsúlyozta, tiszta szívből megbánta a történeteket, méltányos büntetés kiszabását kérte.

III. r. vádlott az utolsó szó jogán börtönfokozatban letöltendő szabadságvesztés kiszabását indítványozta, utalva arra, hogy a büntetés-végrehajtási intézetben, már 15-ször dicséretben részesült.

A kétirányú fellebbezések közül kizárólag I. r. vádlottal szemben a büntetés súlyosítása iránt bejelentett ügyészi, továbbá III. r. vádlott érdekében enyhítés iránt bejelentett védelmi fellebbezés alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi és a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék mindhárom vádlottal szemben hozott ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást.

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást.

A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének teljességgel eleget tett. A bizonyítékokat - a vádlottak védekezéseire is tekintettel - széleskörűen beszerezte és azokat nagyfokú gondossággal, mindenre kiterjedően egyenként és összességükben értékelte, mérlegelte. A logika szabályait megtartó, bizonyítékértékelő tevékenységéről az ítéletében elemző részletességgel

(elsőfokú ítélet 15-61. oldalig) számot adott. A törvényszék mérlegelő tevékenysége az ítélet tábla számára meggyőző volt.

I. r. vádlott és védője, valamint II. r. vádlott és védője azon hivatkozásaira figyelemmel, amelyek az elsőfokú bíróság ténymegállapító tevékenységét támadták, a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az I. és II. r. vádlottak, valamint védőik által felhozottakra a törvényszék ítéletének indokolásában a bizonyítékok mérlegelése körében részletesen kitért.

Az ítélet tábla a törvényszék érveivel maradéktalanul egyetértett, azokon túlmenően az alábbiakat kívánja rögzíteni.

I. r. vádlott az általa vitatott 3. tényállási pont tekintetében mindvégig azzal védekezett, hogy a helyszínen jelen sem volt, a neki tulajdonított cselekményt egy rá nagyon hasonlító, Sándor utónevű szlovák személy követhette el. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság helyesen alapította az I. r. vádlottat terhelő ítéleti tényállást a nyomozás során eljáró fotó-videó technikai szakvélemény (nyomozati irat 691-703. oldalig, elsőfokú ítélet 50. oldal) adataira.

A szakértő által feljavított fotó alapján az elsőfokú bíróság tényszerűen állapíthatta meg az I. r. vádlott jelenlétét, és a bűncselekmény elkövetésében való részvételét. Ez utóbbi első bírói felismerést a nyomozás során kirendelt és a tárgyaláson is meghallgatott igazságügyi antropológus szakértő szakvéleménye sem tette kétségessé (nyomozati irat 719-725. oldalig, 173. tárgyalási jegyzőkönyv 15. oldaltól). Az antropológus szakértő ugyanis nem cáfolta meg a bírói felismerést, csupán a szakma szabályai alapján - tudományos oldalról megközelítve - nem állapított meg kétséget kizáró azonosságot.

Helyesen utalt arra is a törvényszék, hogy az ítéleti tényállás III. r. vádlott önmagát és vádlott társait terhelő vallomásaira is alapítható volt. A törvényszék indokolása helyesen tért ki arra is, hogy az I. és II. r. vádlottak vallomásainak egymás közti egyeztetését a bíróság által kirendelt nyelvész szakértő is megerősítette (124. alszámú szakértői vélemény).

Szemben a védői érvekkel az elsőfokú bíróság is észlelte a sértett tanúk nyilatkozatainak ellentmondásait és azokat kellő kritikával fogadta (elsőfokú ítélet 60. oldal 1. bekezdés) az ítéleti tényállást nem alapította e tanúk ellentmondó nyilatkozataira, helyes mérlegelési szabályt alkalmazva, azokból csak azon nyilatkozatokat fogadta el, amelyeket más, aggálytalan bizonyítékok is alátámasztottak.

I. r. vádlott az iratok tartalmával egyezően nyilatkozott arra, hogy a vélhetően az elkövetők által használt gépkocsiból kidobott kesztyű tekintetében a nyomozás során a szagazonosítás nem igazolta a cselekményben való részvételét (nyomozati irat 363. oldal).

Ez utóbbi körülményből azonban nem következik, hogy a vádlottat terhelő, következetesen a bűnössége irányába mutató, fent már hivatkozott bizonyítékokat nem kell figyelembe venni. A szagazonosítás hiányából ugyanis nem következik, hogy a vádlott ne lett volna jelen a helyszínen és ne valószínűsítette volna meg a tényállásban írt bűncselekményt. E bizonyíték terhelő jellegének hiánya önmagában a fent felsorolt bizonyítékok bűnösség bizonyítására való alkalmasságát egyáltalán nem érinti.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az ítéleti tényállást mindhárom vádlottal szemben III. r. vádlott a nyomozás második felétől kezdődően következetes önmagát és vádlott társait terhelő, egyéb bizonyítékokkal is egybeeső vallomásaira is alapította. Az elsőfokú bíróság - szemben az I. és II. r. vádlott védője által felhozottakkal - részletes magyarázatát adta annak, hogy miért fogadta el III. r. vádlott megváltoztatott vallomását hitelt érdemlő bizonyítékként (elsőfokú ítélet 26-31. oldalig). Ez alapján is egyértelműen megállapítható volt, hogy a nyomozás első felében a III. r. vádlott félelmében nem kívánta felfedni az I. és II. r. vádlott cselekvőségét.

A III. r. vádlott vallomásai ugyanakkor arra is kellő következtetési alapot nyújtottak, hogy a bíróság elvesse a III. r. vádlott védőjének azon érvelését, miszerint a védelem a Btk. 19. § (2) bekezdése

szerinti kényszer, fenyegetés hatása alatt követte el a terhére rótt bűncselekmények egy részét (3. tényállási pont). Maga a III. r. vádlott nyilatkozott ugyanis úgy, hogy a fegyveresek mondták, hogy merre menjen a gépkocsival, azonban kifejezetten őt nem fenyegették, csupán félt tőlük (nyomozati irat 3339. oldal).

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék által helyes mérlegelés útján megállapított tényállás lényegében megalapozott, az az alábbi kiegészítéssel irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, a fellebbviteli eljárásban becsatolt okiratra figyelemmel, az alábbiakkal egészíti ki.

- III. r. vádlott 2016. év október hó 18. napján a Kft. 140.897 forint összegű kárát megfizette (másodfokú bírósági iratok 11. alszámú irat)

A fenti kiegészítéssel teljeskörűen megalapozottá vált ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban - a Be. 351. § (1) és a Be. 352. § (2) bekezdése alapján - irányadó volt.

A Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett mindhárom vádlott bűnösségére a terhükre rótt bűncselekmények tekintetében, míg I. r. vádlott esetében a részfelmentést eredményező rendelkezések is törvényesek.

Az elsőfokú bíróság a Btk. 2. § (2) bekezdésében írtakat betartotta, amikor mindhárom vádlott cselekvőségét az elbíráláskor hatályos anyagi jogi rendelkezések szerint bírálta el. Az időbeli hatályra vonatkozó fenti rendelkezés alkalmazásával és az azt megalapozó indokolással (elsőfokú ítélet 61. oldal) a másodfokú bíróság is egyetértett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség nyilvános ülésen megfogalmazott álláspontjára figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat kívánja rögzíteni.

Törvényesen döntött a törvényszék arról, hogy I. r. vádlott az elbíráláskor kedvezőbb szabályozást tartalmazó Btk. 97. § (2) bekezdése alapján nem tekinthető erőszakos többszörös visszaesőnek, csupán a többszörös visszaesői minősége állapítható meg törvényesen, amelyet azonban mivel büntetés kiszabási kérdés a rendelkező részben a büntetés kiszabásánál kellett feltüntetni. A fenti törvényhely szerint ugyanis jelen esetben az újabb bűncselekmény elkövetéséhez (a jelenleg elbírált cselekményhez) legközelebbi időpontban a bűnügyi nyilvántartásból beszerzett adatok az irányadóak akkor is, ha az elbíráláskor ezen adatok már törlésre kerültek. A fentiek fényében törvényesen járt el a törvényszék, amikor a nyomozati iratok 4499. oldalán található erkölcsi bizonyítvány és az abban rögzített előzményi elítélést tartalmazó, nyomozás során beszerzett ítélet kiadmány (nyomozati iratok 4259. oldal) alapján a vádlott erőszakos többszörös visszaesői minőségét nem, csupán a többszörös visszaesői minőségét állapította meg. A Btk. fenti szabályozásával összhangban ennél több adat beszerzésére illetve törvényes felhasználására nem kerülhetett sor.

A Fővárosi Törvényszék nem tévedett a vádlottak terhére rótt bűncselekmények jogi minősítése során sem, valamint a jogi indokolása is mindenben helytálló.

A Btk. 325. § (1) bekezdés a) pontja szerint minősülő közbiztonság elleni bűncselekmény Btk-ban írt pontos anyagi jogi megjelölése lőfegyverrel vagy lőszerral visszaélés büntette, függetlenül attól, hogy az adott esetben a konkrét bűncselekményt melyik elkövetési tárgyra valósítja meg a vádlott. Erre figyelemmel a fenti rendelkezés pontosításra szorult.

A fellebbviteli főügyészség és a védők jogi álláspontjára figyelemmel az ítéletábra az alábbiakat kívánja még rögzíteni.

A Fővárosi Ítéletábra maradéktalanul egyetértett a Fővárosi Törvényszék azon álláspontjával, miszerint a 3. tényállási pont esetében az ún. megtartásos rablás megállapításának nincs helye.

Az irányadó tényállásból megállapítható, hogy a vádlottak nem a vételezett üzemanyag megtartása érdekében, hanem elsődlegesen a gépkocsi indítókulcsa és az okmányok visszaszerzése érdekében alkalmaztak kvalifikált erőszakot és fenyegetést. Ez kényszerűen az üzemanyag megtartását is eredményezte, de azt korántsem célozta. Másfelől azonban az is megállapítható, hogy a vádlottak a „tettenérésükkor” még nem indultak el a megtankolt gépkocsival, azaz még nem volt kétséget kizáróan kikövetkeztethető a külvilág számára a fizetés nélküli távozásra irányuló szándékuk.

A másodfokú bíróság csupán utal arra, hogy a rablás törvényi tényállásának kimerítése esetén sem lehetett volna az ügyészi indítványban szereplő 3 rb. rablást megállapítani. A rablás rendbelisége valóban a sértettek számához igazodik, azonban a személy elleni erőszakos elkövetést is tartalmazó rablás törvényi tényállása esetén, több rendbeliség csak akkor állapítható meg, ha a teljes törvényi tényállás valamennyi sértettel szemben realizálódik. Jelen esetben az egyedüli sértett a Kft., míg az ítéleti tényállásban felsorolt természetes személyek a rablás passzív alanyai voltak. Az ő számukhoz nem igazítható a rablás rendbelisége (BH. 1996.352).

Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság mindhárom vádlott esetében, amikor terhükre a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés büntetést megállapította. Szemben a védői érvekkel a Btk. 165. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdésére is figyelemmel minősülő lőfegyverrel visszaélés büntetnének nemcsak az lehet alanya, aki fegyvertartási engedéllyel rendelkezik. A bírói gyakorlat több évtizede egységes abban, hogy a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés tettese olyan személy is lehet, aki látszólag nem áll az adott foglalkozási szabályok hatálya alatt (ún.kontár), azonban ténylegesen olyan tevékenységet gyakorol amelyre foglalkozási szabályok vonatkoznak. Fegyvertartási engedéllyel nem rendelkező személyek tehát engedély hiányában is e bűncselekmény alanyává válhattak, ami pedig a konkrét cselekményük megvalósítását illeti, a jogi minősítés helyességét támasztja alá BH. 2004.168. számú eseti döntés is, miszerint a sértett irányába történő, ölési szándék nélkül leadott lövések a több emberen elkövetett emberölés büntetnének kísérlete helyett a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés büntetnének megállapítására lehet alkalmas. Törvényes a III. r. vádlott bűnsegédi bűnrészességének megállapítása is, a potenciális sértettek számához igazodó fenti bűncselekmény elkövetésében. III. r. vádlott maga is számot adott arról, tisztában volt azzal, hogy az I. és II. r. vádlottak lőfegyvert használnak, e vádlottakat a cselekmény helyszínére illetve helyszínéről elszállította, a tettesi magatartások kifejtésekor mindvégig jelen volt, azok megvalósításával szemben ellenkezését nem fejtette ki.

A III. r. vádlott védőjének érveivel szemben törvényesen került sor a közúti veszélyeztetés büntetnének megállapítására is. A gépkocsit vezető III. r. vádlott a műszaki szakértői vélemény által alátámasztottak szerint olyan manővert hajtott végre, amelynek során csak a sértett lélekjelenlétén múlt, hogy a Skoda nem ütközött a járdaszívet peremének, illetve, hogy nem ütközött neki egy fának. A III. r. vádlott fenti magatartásával, okozati összefüggésben tehát a térben és időben behatárolható, sértettre vonatkoztatható sérelem bekövetkezésének az azonnali lehetősége (közvetlen veszélyhelyzet) minden kétséget kizáróan létrejött.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket mindhárom vádlott tekintetében helyesen sorolta fel, azonban azokat az I. és a III. r. vádlott esetében részben nem súlyuknak megfelelően értékelte.

I. r. vádlott esetében nagyobb nyomatékkaal figyelembe veendő súlyosító körülmény, hogy a jelen ügyben elbírált bűncselekményeket a korábbi szintén kiemelkedő tárgyi súlyú, lőfegyverrel elkövetett személy elleni erőszakos bűncselekmények miatt kiszabott hosszabb tartamú szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadságra bocsátás tartama alatt követte el. Mindezekre tekintettel a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célokra figyelemmel az I. r. vádlottal szemben a szabadságvesztés büntetés tartamának súlyosítása volt indokolt.

Ezzel szemben III. r. vádlott esetében az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő nyomatékkaal a vádlott önmagát és vádlott társait terhelő bűnösségére is kiterjedő, következetes beismerő vallomásait. Ez utóbbi körülmény, valamint az, hogy a III. r. vádlott a vagyon elleni bűncselekménnyel okozott kár teljes összegét a másodfokú eljárásban megtérítette, indokoltta tette a szabadságvesztés büntetés tartamának enyhítését.

A másodfokú bíróság a másodfokú eljárásban beszerzett büntetés-végrehajtási adatok alapján mindhárom vádlott esetében pontosította a kényszerintézkedések adatait.

Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, azonban I. r. és III. r. vádlottak esetében az általuk házi őrizetben töltött idő beszámításáról nem döntött. Ezt az ítéletábla a Btk. 92. § (1) és (3) bekezdés a) pontja alapján a szabadságvesztések végrehajtási fokozatához igazodóan pótolta.

Az elsőfokú ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek azzal, hogy III. r. vádlott helyesen kártérítés jogcímén köteles a magánfél részére a 140.897 forintot megfizetni. Ez utóbbi rendelkezés törvényességét nem érinti, hogy a III. r. vádlott a sértett kárát a másodfokú eljárásban megtérítette és ezáltal a magánfél által érvényesíteni kívánt polgári jogi igény kielégítése megtörtént.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdésére figyelemmel mindhárom vádlottal szemben helybenhagyta.

Az ítéletábla az iratok alapján pontosította II. r. és III. r. vádlottak személyi adatait.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2017. év január hó 12. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Ujvári Ákos sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 25.B.1441/2013/448. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.256/2016/17. számú ítéletében írt változtatásokkal I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben 2017. év január hó 12. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. év január hó 12. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Bradáné Bódi Ilona
tiszttiselő